

βαρειαρρωστιά ἢ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ βαρεῖα θηλ. τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. ἀρρωστιά, δι' ὃ ἰδ. ἀρρώστια.

Βαρεῖα ἀσθένεια: Βαρειαρρωστιά εἶν' ποῦ 'πεσεν ἀπάνω του.

βαρειεμάρα ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βάρειεμα < βαρειέμαι, δι' ὃ ἰδ. βαρῶ, καὶ τῆς καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Βαρειοσύνη, ὃ ἰδ.

***βαρειεμῆς** ἐπιθ. βαρυμῆς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρειέμαι, δι' ὃ ἰδ. βαρῶ.

Ὀκνηρός, ράθυμος. Συνών. ἀδούλης, ἀκαμάτης, ἀπρόκοφτος 1 β, ἀράθυμος 1, βαρειούλλης, βαρεσιάρης, βαρεσούλλης, βαρετός, κοιμήσης, ὀκνιάρης, ὀκνέας, ὀκνός, τεμπέλης.

βαρειο- πολλαχ. βαρο- πολλαχ.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. βαρειός, δι' ὃ ἰδ. βαρὺς.

Δι' αὐτοῦ ὡς α' συνθετικοῦ σχηματίζονται 1) Οὐσ. δηλοῦντα τὸ βαρὺ κυρίως καὶ μεταφορικῶς, οἷον: βαρειαρρωστιά, βαρειοστεναγμός κττ. 2) Ἐπίθετα δηλοῦντα τὸν ἔχοντά τι τὸ βαρὺ, συνήθως δὲ μεταφορικῶς, οἷον: βαρειόησκιος, βαρειόμοιρος, βαρειονάσουπος (δυστυχής), βαρειορρίζικος κττ.

βαρειόησκιος ἐπιθ. Πελοπν. (Μάν.) βαρόησκιος Κωνπλ. Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. ἡσκιος.

1) Ὁ ἔχων βαρεῖαν σκιάν, ἐπὶ δένδρῳ, ἰδίᾳ τῆς συκῆς Σίφν. 2) Ὁ δυσκόλως ἐπηρεαζόμενος ὑπὸ τῶν φαντασμάτων Πελοπν. (Μάν.) Ἀντίθ. ἀλαφροήσκιος 3, ἀλαφροήσκιωτος 5, ἀλαφροφάνταχτος 3. 3) Ἀγροῖκος, τραχὺς τοὺς τρόπους Κωνπλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βάρβαρος Α 1.

Πβ. βαρειοήσκιωτος.

βαρειοήσκιωτος ἐπιθ. Πελοπν. (Ἀλωνίστ. Βούρβουρ.) κ.ά. — ΓΞενοπ. Ἰσαβέλλ. 30 — Λεξ. Δημητρ. βαροήσκιωτος Θράκ. (Σηλυβρ.) βαρήσκιωτος Ἀθῆν. Πελοπν. (Αἴγ.) κ.ά. — ΔΚαμπούρογλ. Ἡ κυρὰ τρισεύγ. 14 ΣΣκίπη Ἀγ. Βαρβάρ. 38 — Λεξ. Δημητρ. βαρυήσκιουτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βαρὺς καὶ *ἡσκιωτός < ἡσκιώνω.

1) Ὁ ἔχων βαρεῖαν σκιάν, συνήθως ἐπὶ τῆς συκῆς καὶ τῆς καρυδεᾶς, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων πιστεύεται ὅτι μένουν τὰ δαιμόνια καὶ ὅπου κοιμώμενός τις δυσκόλως ἔξυπνᾷ Πελοπν. (Αἴγ.) κ.ά. — ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Δέντρο βαρήσκιωτο Αἴγ. κ.ά. Βαρήσκιωτη συκεᾶ ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. Ἀντίθ. ἀλαφροήσκιος 1, ἀλαφροήσκιωτος 1. β) Ἐπὶ τόπου, ἐκεῖνος ὅπου πιστεύεται ὅτι συχνάζουν ἢ διαμένουν δαιμόνια Λεξ. Δημητρ.: Σπίτι βαρήσκιωτο. Βρύσι - ρεματιά βαρήσκιωτη. 2) Ὁ μὴ εὐκόλως ὑπὸ τῶν δαιμονίων ἐπηρεαζόμενος Πελοπν. (Αἴγ. Ἀλωνίστ.) β) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐμφανίζονται δαιμόνια, οἷον νεράιδες κττ. Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ προκαλῶν τὴν ἀντιπάθειαν, ἀπεχθής, ἀποκρουστικός, σκαιὸς Ἀθῆν. Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. — ΔΚαμπούρογλ. ἐνθ' ἄν. ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Ὅταν κατέβαινε ἀργὰ καὶ ποῦ 'ς τὴν πόλιν, γύριζε πάλιν γρήγορα 'ς τὸ Κάστρο μὲ τρεῖς πῆχες μούτρα ἀμίλητος καὶ βαρήσκιωτος ΔΚαμπούρογλ. ἐνθ' ἄν. Καλοὶ καὶ χρυσοὶ οἱ ἀφεντιάδες, μὰ γέροι... καὶ ὁ ἕνας πρὸ βαρήσκιωτος ἀπὸ τὸν ἄλλο ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀντιπαθητι-

κός, ἀσυμπάθητος 3, ἀσύμπαθος 2, ἀντίθ. ἀλαφροήσκιωτος 3 β, γλυκός, εὐχάριστος.

Πβ. βαρειόησκιος.

βαρειοκοιλιασμένος ἐπιθ. ἀμάρτ. βαροκοιλιασμένος Θήρ. (Οἶα).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τῆς μετοχ. *κοιλιασμένος.

Τὸ θηλ. βαροκοιλιασμένη, ἢ ἔχουσα βαρεῖαν τὴν κοιλίαν, ἐγκυος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βαρένω Γ 1.

***βαρειοκουραδάρις** ὁ, βαροκουραδάρις Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. κουραδάρις.

Ὁ ἔχων πολλὰ ποιμνία: Ἀσμ.

Κάθουσαι δὺο νοικοκυροὶ, δὺο βαροκουραδάροι

καὶ ὁ-ῖ-εἰς τὸν ἄλλ' ἀναρωτᾷ πόσα 'ναὶ τὰ σφαχτά δου.

βαρειολόγος ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρεῖα, δι' ὃ ἰδ. βαρὺς, καὶ τῆς καταλ. -λόγος.

Ἐργάτης χειριζόμενος βαρεῖαν σφῦραν.

βαρειομέταξος ἐπιθ. ἀμάρτ. βαρουμέταξους Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. μετᾶξι.

Ὁ ἐκ πολυτίμου μετᾶξης κατεσκευασμένος: Ἀσμ.

Γύρισι βάλ' τὰ ροῦχα σου τὰ βαρουμέταξά σου.

βαρειόμοιρος ἐπιθ. Ἀθῆν. Ζάκ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κάρπ. Κάσ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Λευκ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀργ. Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Ρόδ. Σίφν. Χίος κ.ά. βαρειόμοιρους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἴν.) Μακεδ. κ.ά. βαρειόμοιρος Ρόδ. β-βαρειόμοιρος Χίος βαρόμοιρος Σύμ. βαρειομοίρης Κεφαλλ. Ἡλ. βαρειόμοιρη καὶ βαρειομοῖρα.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. μοῖρα. Ἡ λ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ. στ. 70 (ἐκδ. ÉLeGrand Biblioth. 1,228) «οὐδὲ ἡγοικᾷ ἢ βαρειόμοιρη τὸ τί μᾶς περιτρέχει». Τὸ βαρόμοιρος καὶ ἐν Θρήν. Κωνπλ. στ. 52 (ἐκδ. Elissen σ. 112).

Ὁ ἔχων βαρεῖαν, κακὴν μοῖραν, δυστυχὴς ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἀρρώστησα ὁ βαρειόμοιρος βαρεᾶ γιὰ νὰ πεθάνω, κάνεις δὲν ἦρθε νὰ μὲ ἰδῇ νὰ μὲ παρηγορήσῃ Αἴγ.

Γιὰ ἰδέτι τὰ βαρειόμοιρα τὰ βαρξονχορισμένα, ποῦ δὲ φιλειοῦντι ζουντανά, φιλειοῦντι πιθαμένα Μακεδ. (Μάγ.) Καὶ κατ' ἀντίφρασιν:

Τὰ νεότα τὰ βαρειόμοιρα ὅλοι τ' ἀναζητοῦνε καὶ τὰ μαυρογεράματα ὅλοι τὰ βαρειεστοῦνε Μάν. Συνών. ἄκληρος 2, ἀλαλόμοιρος, ἀμανί-κωτος (Π) 2, ἄμοιρος 1 β, ἄμπαχτος, ἀραπομοίρης, ἀρριζικάχειλος, ἀρριζικός 1, ἄτυχος 1, βαρειορρίζικος, δύστυχος, ἔρημος, κακομοίρης ἢ κακόμοιρος, κακορρίζικος, κακότυχος, μαυρομοίρης, μαυρορρίζικος.

***βαρειομπικᾶτος** ἐπιθ. βαροδικᾶτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαρειόμπικος καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ *βαρειόμπικου.

***βαρειόμπικος** ὁ, βαρόδικος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαρεῖα, δι' ὃ ἰδ. βαρὺς, καὶ τοῦ οὐσ. μπίκος.

Σφῦρα σφηνοειδὴς κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον χρησιμεύουσα εἰς σχίσιμον τῶν λίθων.

βαρειονάσουπος, ἰδ. βαρειο-

